

Nižší soudy nevyhověly žádosti Dr. E. R., by byl nově jmenován vyrovnacím správcem nebo nově zařazen do seznamu vyrovnacích správců.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

V souzeném případě přichází v úvahu vládní nařízení ze dne 10. července 1931 čís. 115 sb. z. a n., které bylo vydáno podle §§ 70, 80 a 146 konk. ř. a §§ 33, 35 a 38 vyr. ř., takže svým účelem a obsahem spadá vlastně do rámce předpisů zák. ze dne 27. března 1931 čís. 64 sb. z. a n., který doplňuje. Jest tudíž i při posuzování přípustnosti dovolacího rekursu použití předpisů tohoto zákona. Podle §§ 70 vyr. ř., 188 konk. ř. a 528 c. ř. s., jest dovolací rekurs proti usnesení soudu II. stolice, jímž bylo potvrzeno usnesení prvního soudu, nepřipustný. Tak stálá praxe (srov. zejména rozh. čís. 12.279 sb. n. s.).

Čís. 14110.

Zákon o dočasných opatřeních v exekučním a konkursním řízení proti nezaměstnaným ze dne 22. února 1934 čís. 34 Sb. z. a n.

Kdo již déle než tři léta před účinností zákona čís. 34/34 Sb. z. a n. neprovozuje živnost, anebo kdo složil koncesi ve prospěch jiného, nemůže se dovolávat zákona čís. 34/34 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1935, R I 1682/34.)

První soud vyhověl návrhu povinného a exekuci proti němu odložil ve smyslu § 8 vládního nařízení ze dne 13. července 1934 čís. 142 sb. z. a n. a § 1 zákona ze dne 22. února 1934 čís. 34 sb. z. a n. do 31. prosince 1934, vzav na základě konaného šetření za prokázáno, že žadatel jest osobou nezaměstnanou podle § 4 cit. zák., ježto jej hospodářská krise donutila k tomu, by se vzdal provozu živnosti. Rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Účelem zákona ze dne 22. února 1934 čís. 34 sb. z. a n. je chrániti ty, jimž zostření hospodářské tísně v posledních třech letech před účinností zákona zabránilo najíti si práci nebo výdělek, ač jinak jsou k práci ochotni. Zákon vychází tudíž z předpokladu, že příčinou nezaměstnanosti a nedostatku výdělků u těch, kdož byli nezaměstnaní a bez výdělků již v době delší než tříleté před účinností zákona ze dne 22. února 1934 čís. 34 sb. z. a n. není zostřená hospodářská tíseň, nýbrž příčinu tu jest hledati v jich osobních poměrech. Z toho vyplývá, že se ochrana zákona ze dne 22. února 1934 čís. 34 sb. z. a n. na tyto osoby nevztahuje. Poněvadž bylo zjištěno, že se povinný vzdal provozování živnosti již 2. listopadu 1925 a ji dosud neprovozuje, nemůže se ochrany zákona ze dne 22. února 1934 čís. 34 sb. z. a n. dovolávat a jeho návrh na odklad exekuce bylo zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud právem se obíral otázkou, je-li povinný osobou nezaměstnanou ve smyslu § 4 (2) zákona čis. 34/34 sb. z. a n., jehož se dovolává vládní nařízení čis. 142/34 sb. z. a n. v § 8, a na něž poukazovala vymáhající věřitelka ve svém rekursu; rekursní soud nemohl ovšem při tom pominouti skutečnost, že povinný již v roce 1925 ohlásil neprovozování své živnosti stavitelské v K., to tím méně, že sám povinný předložil listinu o tom k osvědčení své nezaměstnanosti. Význam skutečnosti té s hlediska uvedených zákonných ustanovení správně posoudil v napadeném usnesení. Jsou proto vývody odstavce 1 dovolacího rekursu bezpodstatné. Nejinak je tomu u vývodů odstavce 2, neboť podle nich, tedy podle vlastního svého tvrzení povinný složil 1. července 1934 poboční koncesi (ohledně stavebního podniku v T.-Š.) ve prospěch jiné firmy, z čehož patrně, že ji převedl, a že tedy byl podnik v chodu a k dalšímu provozu způsobilý. Nelze však z toho vyvozovati, že se povinný své výdělečné činnosti musil vzdáti pro hospodářské poměry. Jest proto bezvýznamno, že povinný ještě v posledním tříletí platil příspěvky na nemocenské pojištění a že tedy nebyl nezaměstnán déle tří let, na což ostatně ani ve svém původním návrhu nepoukazoval.

Čís. 14111.

Pouhá možnost, že nemoc potrvá déle než šest týdnů, není důvodem k předčasnému propuštění ve smyslu § 27 čis. 5 zák. o obch. pom.

K předčasnému zrušení služebního poměru podle § 27 čis. 5 zák. o obch. pom. jest potřebí, by mezi vznikem propouštěcího důvodu a propuštěním byla časová souvislost a by jako propouštěcího důvodu nebylo používáno skutečností minulých, o nichž se lze důvodně domnívati, že byly mlčky prominuty. Časová souvislost byla zachována, třeba zaměstnavatel nezrušil služební poměr i h n e d, jakmile uplynula lhůta 6 neděl, po kterou nebyl zaměstnanec pro nemoc ve službě přítomen, n ý b r ž p o z d ě j i, jen když se zaměstnavatel nevzdal svého práva k předčasnému zrušení pracovního poměru a důvod ke zrušení pracovního poměru — nemoc a neschopnost k nastoupení práce — v době jeho zrušení ještě trval.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1935, Rv I 1341/33.)

Žalobce byl přijat žalovanou firmou jako chef prodeje na zkušební dobu 9 měsíců dne 18. května 1931. Dne 24. července 1931 se roznemohl a odebral se do nemocnice. Dne 12. srpna 1931 dostal od žalované výpověď ke dni 30. září 1931. Dne 2. září byl propuštěn z nemocnice, byl však i nadále nemocen a službu nenastoupil. Dne 21. září 1931 byl žalovanou firmou okamžitě ze služeb propuštěn podle §§ 25 a 27 čis. 5 zák. o obch. pom. s odůvodněním, že onemocnění, pro které nemůže konati službu, trvá déle šesti neděl. Dopisem z téhož dne oznámil žalobce žalované, že je schopen práce a ochoten ji nastoupiti. Poněvadž žalovaná na zrušení služebního poměru setrvala, domáhá se žalobce na ní zaplacení služebního příjmu až do doby, kdy služební poměr měl podle úmluvy skončiti, t. j. do 18. února 1932 ve výši 18.206 Kč 90 h. P r v ý